

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-223)

Jul (1) / 2016

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோய்ல தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	8
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	12
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	20
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	30

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 43)

36. தைஸ்தைரநுகுணைர் பாவைரஹம் தேவஸ்ய சார்ங்கிண:

கரோமி ஸகலம் க்ருத்யம் நித்யம் தத் தர்ம தர்மிணீ

பொருள் - சார்ங்கம் என்னும் வில்லைக் கொண்டவனும், தேவாதிதேவனும் ஆகிய அவனுடைய தேவைக்கு ஏற்றபடி, அவனுக்கு ஒத்த குணங்களால் நிரப்பப்பட்ட நான், அவனுடைய அனைத்து பணிகளையும் செய்கிறேன்.

37. ஸாஹமங்கே ஸ்திதா விஷ்ணோர் தேவதேவஸ்ய சார்ங்கிண:

லாலிதா தேந சாத்யந்தம் ஸாமரஸ்ய முபேயுஷீ

பொருள் - சார்ங்கம் என்னும் வில்லைக் கொண்டவனும், தேவாதிதேவனும் ஆகிய மஹாவிஷ்ணுவின் திருவடிகளில் நான் எப்போதும் நிலையாக உள்ளேன். அவனால் பெரிதும் நேசிக்கப்படும் நான், அவனுடன் ஒத்த நிலையை எப்போதும் அடைகிறேன்.

38. கதாசித் ஸர்வதர்சிந்யா: க்ருபா மே ஸ்வயமுத்தகதா

க்லிச்யத: ப்ராணிநோ த்ருஷ்ட்வா ஸம்ஸார ஜ்வலநோதரே

பொருள் - அனைத்தையும் காண்பவளாக உள்ள நான், ஒருமுறை ஸம்ஸாரம் என்னும் அக்னியில் விழுந்து துடிக்கும் உயிர்களைக் கண்டவுடன், எனது இயல்பான க்ருபை என்பது வெளிப்பட்டது.

39. கதம் ந்விமே பவிஷ்யந்தி துக்கோத்தீர்ணா: ஸுகோத்தர:

ஸம்ஸார பரஸீமாநமாப்ருயுர்மாம் கதம் ந்விதி

பொருள் – அப்போது எனது மனதில், “இவர்கள் இந்தத் துக்கங்களைக் கடந்து மகிழ்வது எப்படி? இந்த ஸம்ஸாரம் என்பதைக் கடந்து, அதன் அக்கரையில் காத்திருக்கும் என்னை அடைவது எப்படி?”, என்று கேட்டுக் கொண்டேன்.

40. ஸாஹமந்த: க்ருபாவிஷ்டா தேவதேவமசூசதம்

பகவந் தேவதேவேச லோகாநாத மம ப்ரிய

41. ஸர்வாதே ஸர்வமத்யாந்த ஸர்வ ஸர்வோத்தராச்யுத

கோவிந்த புண்டரீகாஷ்ட புராண புருஷோத்தம

42. துஸ்தராபார ஸம்ஸார ஸாகரோத்தார காரண

வ்யக்தாவ்யக்தஜ்ஞ காலாக்ய க்லுப்த பாவ சதுஷ்டய

43. வாஸுதேவ ஜகந்நாத ஸங்கர்ஷண ஜகத்ப்ரபோ

ப்ரத்யும்ந ஸுபக ஸ்ரீமந் அநிருத்த அபராஜித

44. நாநா விபவ ஸம்ஸ்தாந நாநா விபவ பாஜந

திவ்ய சாந்தோதிதாநந்த ஷாட்குண்யோதய விக்ரஹ

45. ஸ்புரத் க்ரீட கேயூர ஹார நூபுர கௌஸ்துப

பீதாம்பர மஹோதார புண்டரீக நிபேசுஷண

46. சதுர்மூர்த்திம் சதுர்வ்யூஹ சரதிந்தீவரத்யுதே

அபிராமசரீரேச நாராயண ஜகந்மய

47. அமீ ஹி ப்ரணிந: ஸர்வே நிமக்நா: க்லேச ஸாகரே

உத்தாரம் ப்ராணிநாம் அஸ்மாத் கதம் நிந்தயஸி ப்ரபோ

பொருள் – இப்படியாகப் பொங்கிப் பாய்ந்த எனது கருணை காரணமாக நான் தேவாதிதேவனாகிய நாராயணனிடம், “பகவானே! தேவாதி தேவனே! அனைத்து லோகங்களின் நாதனே! எனக்கு ப்ரியமானவனே! அனைத்திற்கும் தொடக்கமும், நடுவும், முடிவுமாக உள்ளவனே! அனைத்திலும் உயர்ந்தவனே! அச்சுதனே! கோவிந்தா! புண்டரீகாஷ்டா! புராண புருஷோத்தமா! ஸம்ஸாரம் என்னும் கொடுமையான ஸமுத்திரத்திலிருந்து உயர்த்தவல்ல காரணமாக உள்ளவனே!

வ்யக்தம், அவ்யக்தம் (புலப்படக்கூடியது, புலப்படாதது), அறிவது (ஜீவாத்மா அல்லது புருஷன்) மற்றும் காலம் ஆகிய நான்கு இருப்புகளுக்கு ஆதாரமாக உள்ளவனே! வாஸுதேவனே! ஜகந்நாதனே! ஸங்கர்ஷணனே! ஜகத்ப்ரபோ! ப்ரத்யும்நனே! ஸ்ரீமந்! அநிருத்தனே! யாராலும் வெல்ல இயலாதவனே! பலவிதமான விபவ நிலைகளைக் கொண்டவனே! திவ்யமான மேன்மைகள் பலவும் கொண்டவனே! திவ்யமாகவும், அமைதியாகவும், வலிமையுடனும், ஆனந்ததுடனும் உள்ளவனே! பரிபூர்ணமாக ஆறு குணங்களையும் கொண்டவனே! அழகான க்ரீடம், கேயூரம், ஹாரம், கௌஸ்துபம், பீதாம்பரம் ஆகியவற்றைக் கொண்டவனே! தாமரை போன்ற திருக்கண்கல் கொண்ட தாராள மனம் உள்ளவனே! நான்கு வ்யூஹங்களிலும் அழகான ரூபங்களுடன் கூடியவனே! சரத்கால தாமரை போன்றவனே! மிகுந்த எழிலுடன் கூடிய திருமேனி உள்ள நாராயணனே! இந்த உயிரினங்கள் அனைத்தும் ஸம்ஸார துக்கம் என்னும் பெருங்கடலில் தவித்தபடி உள்ளன. ப்ரபோ! இவற்றை எவ்விதத்தில் காப்பாற்ற இயலும் என்று நீவிர் சிந்திக்கவேண்டும்”, என்று விண்ணப்பித்தேன்.

48. இத்யுக்தோ தேவதேவேச: ஸ்மயமாநோ அப்ரவீத் இதம்

அரவிந்தாஸநே தேவி பத்மகர்ப்பே ஸரோருஹே

49. உத்தார ஹேத்வோ அமீஷாம் உபாயா விஹிதா மயா

கர்ம ஸாங்க்யம் ததா யோக இதி சாஸ்த்ர வ்யபாச்ரயா:

பொருள் - இதனைக் கேட்ட தேவாதிதேவனாகிய நாராயணன் ஒரு புன்முறுவலுடன் என்னிடம், “தாமரையில் வீற்றுள்ளவனே! தேவீ! தாமரையில் உதித்தவனே! தாமரையின் நாயகியே! இவற்றைக் கரை சேர்க்கும் ஓர் உபாயத்தை நான் வைத்துள்ளேன். அவை கர்மங்களின் அடிப்படையிலும், ஸாங்க்யம் மற்றும் யோக சாஸ்த்ரங்களின் அடிப்படையிலும் உள்ளதாகும்”, என்றான்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்
(பகுதி - 223)

இங்கே உள்ள இந்த ப்ரகரணத்தில் கூட, த்யுலோகம் (ஸ்வர்க்கம்) போன்ற பலவும் வைச்வாநரனுக்குத் தலை மற்றும் மற்ற அவயவங்களாகக் கூறப்படுகின்றன. இதனை மேலும் விளக்குவோம். ஓளபமான்யர் முதலான அந்த ஆறு ரிஷிகளால் கேகய அரசன், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-11-6) – ஆத்மாநமேவேமம் வைச்வாநரம் ஸம்ப்ரத்யத்யேஷி தமேவ நோ ப்ரூஹி - நீ வைச்வாநரனையே ஆத்மாவாக உபாஸிக்கிறாய்; அவனைப் பற்றி எங்களுக்கு உரைப்பாயாக - என்று கேட்கப்பட்டான். இதனால் அந்த ரிஷிகளுக்கு அவன் வைச்வாநர ஆத்மாவைக் குறித்து உபதேசிக்க விரும்பினான். ஆனால் அதற்கு முன்பாக அவன் அவர்களுடைய இந்த வேறுபட்ட கேள்விக்கான முழு நோக்கத்தை அறிவதற்காக, அவர்கள் இந்த விஷயத்தில் முன்பே ஏதும் அறிவரா அல்லது எதனையும் அறிந்திருக்கவில்லையா என்று அறிய எண்ணினான். அகவே அவர்கள் எந்தப் பகுதியை அறிந்துள்ளவர்கள், எதனை அறியாதவர்கள் என்று அறிவதற்காக, அவர்களிடம் அவன் சில கேள்விகளைக் கேட்டான்.

சாந்தோக்ய உபநிஷத் - (5-12-1) - ஓளபமந்யவ கிம் த்வம் ஆத்மாநம் உபாஸதே - ஓளபமன்யவ, நீவிர் உபாஸிக்கும் ஆத்மா யார் - என்று கேட்டான். இதற்கு அவர் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-12-1) – விதமேவ பகவோ ராஜந் - அரசே! நான் திலத்தை [ஸ்வர்க்கம்] உபாஸிக்கிறென் - என்றார். அவர், ஸ்வர்க்கம் என்பது வைச்வாநரன் என்று தவறாகப் புரிந்து கொண்டுள்ளதை உணர்ந்த அரசன் அவரிடம், ஸ்வர்க்கம் என்பது வைச்வாநரனின் தலைப்பாகம் மட்டுமே என்றும், இப்படியாகத் தலைப்பாகமாக மட்டுமே உள்ள அந்த ஸ்வர்க்கமானது “ஸுதேஜா” என்று கூறப்படுகிறது என்றும் உணர்த்தினான். இதே போன்று ஸத்யயஜ்ஞர் முதலான மற்ற ரிஷிகள் ஒவ்வொருவரும், தாங்கள் ஆத்மாவாக உபாஸிப்பது ஆதித்யன்,

வாயு, ஆகாசம், நீர், பூமி என்று உரைத்தனர். இவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் அந்த அரசன் தனித்தனியாக உபதேசித்தான். அதாவது இவை ஒவ்வொன்றுக்கும் முறையே விச்வரூபம், ப்ருதக்வர்த்மா, பஹுல, ரஸி, ப்ரதிஷ்டா என்று பெயர் உள்ளதாக உரைத்தான். மேலும் இவை முறையே வைச்வாநரனின் கண், ப்ராணன், சரீரத்தின் நடுப்பாகம், மூத்திரப்பை மற்றும் பாதங்களாக உள்ளன என்றான். ஸந்தேஹம் என்பது சரீரத்தின் நடுப்பாகம் ஆகும்.

இப்படியாக த்யுலோகம் தலையாகவும், மற்ற பலவும் அவயங்களாகவும் உள்ளதான வைச்வாநர ரூபம் என்பது பரமபுருஷனுக்கு மட்டுமே பொருந்தும். ஆகவே வைச்வாநரன் என்பவன் பரமபுருஷனே ஆவான் என்பதில் ஐயம் இல்லை. அடுத்து இப்படியாக உறுதியாக உரைப்பதில் எழக்கூடிய சந்தேகங்களை விலக்கும்விதமான சூத்திரக்காரர் மேலும் உரைக்கிறார் (அடுத்த சூத்திரம் காண்க).

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 223)

எம்பெருமானுடைய திவ்யமங்கள திருமேனியின் மேன்மை

மூலம் - திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்திலும் கீழ்ச்சொன்ன குணாதிகளிலும் தெளிவில்லாதார்க்கும், சுத்த ஸத்த்வ த்ரவ்யமயமாய், ஸ்வவிஷய ஜ்ஞாந்தாலே ஜ்நாந ஸங்கோசத்துக்கு நிவர்த்தகமாய், பரத்வ ஸௌலப்ய வ்யஞ்ஜகமான திவ்யமங்கள விக்ரஹமே இலக்காம். இப் ப்ராதாந்யத்தைப் பற்றி கத்யத்தில் குணங்களுக்கு முன்னே திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை அருளிச்செய்தார். திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தில் தெளிவுடையராயிருக்கச் செய்தேயும், “மூர்த்தம் ப்ரஹ்ம ததோபி தத் ப்ரியதரம் ரூபம் யதத்யத்புதம்” என்னும்படி ஈச்வரன் தனக்கும் போக்யமான நித்ய விக்ரஹாநுபவத்தில் ஊற்றத்தாலே திருமங்கையாழ்வார் தம்மை ஈச்வர விஷயத்தில் தேஹாத்மவாதிகளாக அருளிச்செய்வார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் மற்றும் “நாராயண” என்பதன் மூலம் உணர்த்தப்பட்ட அவனுடைய குணங்கள் ஆகியவற்றைக் குறித்துத் தெளிவான அறிவு இல்லாதவர்களுக்கு, அவனுடைய திவ்யமங்கள திருமேனியே இலக்காகும். அவனுடைய அந்தத் திருமேனியானது சுத்தஸத்வமயமானதாகும். தன்னைக் குறித்து நன்றாக அறிந்தவனுடைய ஞானத்தின் சுருக்கங்களை விலக்கி, அந்த ஞானத்தை மலரச் செய்வதாகும். மேலும் அது அவனுடைய உயர்ந்த தன்மையையும் (பரத்வம்), எளிய தன்மையையும் (ஸௌலப்யம்) ஒருங்கே வெளிப்படுத்துவதாகும். இதன் முக்கியத்வம் காரணமாகவே எம்பெருமானார் கத்யத்தில், அவனுடைய குணங்களை வர்ணிப்பதற்கு முன்பாகவே இந்தத் திருமேனியை வர்ணித்தார்.

திருமங்கையாழ்வார் அவனுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் குறித்து மிகவும் தெளிந்த ஞானம் உடையவர் ஆவார்; ஆனாலும், சதுஸ்லோகி (4) - மூர்த்தம் ப்ரஹ்ம ததோபி தத் ப்ரியதரம் ரூபம் யதத்யத்புதம் - அவனுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹம் என்பது அவனுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் அவனுக்கு மிகவும் விருப்பமானதாக உள்ளது - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனுக்குக் கூட இன்பமாக உள்ளதால், அந்தத் திருமேனியை அனுபவிக்க வேண்டும் என்னும் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு காரணமாக, அவனுடைய திவ்யமங்கள திருமேனி அல்லாமல் திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் என்று ஏதும் இல்லை, அவை ஒன்றே என அருளிச்செய்வார்.

மூலம் - ஸர்வேச்வரனுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்துக்கு

பாபம் ஹரதி யத் பும்ஸாம் ஸ்ம்ருதம் ஸங்கல்பமநாமயம்
தத் புண்டரீக நயநம் விஷ்ணோர் த்ரக்ஷயாம்யஹம் முகம்

ரூபௌதார்ய குணை: பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சிதாபஹாரிணம்

இத்யாதிகளிற்படியே சுபத்வமும், ஆச்ரயத்வமுமுண்டு. பத்தருக்கு ஆச்ரயத்வ முண்டாகிலும் சுபத்வமில்லை. பகவத் ஸ்வரூபத்துக்கு சுபத்வமுண்டேயாகிலும், ஆச்ரயத்வமில்லை. ஸம்ஸாரபந்த ரஹிதமான பரிசுத்தாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு ஸம்ஸாரிக்கைக்கு ஸஹகாரி யோக்யதை இல்லையேயாகிலும், பரதந்த்ர சேதநதையாலே ஸம்ஸாரிக்கைக்கு ஸ்வரூப யோக்ய வஸ்துவாகையாலே அதுக்கு ஹேய ப்ரத்யநீகத்வரூப சுபத்வமுமில்லை, ஆச்ரயத்வமுமில்லை. முக்தருடைய விக்ரஹ பரிக்ரஹ தசையிலும் நித்ய விக்ரஹரான நித்யருக்கும் ஆச்ரயத்வமுண்டேயாகிலும், ஸம்ஸார நிவர்த்தநக்ஷமமான, சுபத்வமில்லை. ஆகையால், திவ்யமங்கள விக்ரஹத்துக்கே முமுக்ஷூபயுக்தமான சுபத்வமும், ஆச்ரயத்வமும் உள்ளது.

பராவர ஸுகக்ராஹ்யம் ப்ரமபோத ப்ரஸாவகம்

ஸ்வரூபாத் ஸ்வாமிநோ ரூபமுபாதேயதமம் விது:

சரணாகதிவிதாயக வாக்யத்திலும், “மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ” என்று விக்ரஹ விசிஷ்டன் இலக்காய்த் தோற்றினான். இத் திவ்ய விக்ரஹ பர வ்யூஹாத்யவஸ்தா பஞ்சகத்திலும் சுபாச்ரயமென்னுமிடம் சாஸ்த்ர ஸித்தம்.

விளக்கம் – ஸர்வேச்வரனுடைய திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்துக்கு, கீழே உள்ள வரிகளின்படி, த்யானிப்பவர்களுடைய பாபங்களை நீக்கும் தன்மை (சுபத்வம்) மற்றும் அவர்களுடைய மனதில் ஆழமாகப் பதியும் தன்மை (ஆச்ரயத்வம்) ஆகிய இரண்டும் உண்டு:

- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-17-4) - பாபம் ஹரதி யத் பும்ஸாம் ஸ்ம்ருதம் ஸங்கல்பமநாமயம் தத் புண்டரீக நயநம் விஷ்ணோர் த்ரசஷ்யாம்யஹம் முகம் – ஸர்வேச்வரன் தனது ஸங்கல்பத்தால் எடுத்துக் கொண்ட திருமேனியின் அழகான திருமுகமானது, அதனை நினைத்த நொடியிலேயே அனைத்து பாபங்களையும் போக்கவல்லது; அப்படிப்பட்ட தாமரைக்கண்கள் கொண்ட திருமுகத்தை நான் எப்போது காண்பேன்?
- இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (3-39) - ரூபௌதார்ய குணை: பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சிதாபஹாரிணம் – தனது அழகால் மனிதர்களின் கண்களையும், தாராள குணத்தால் அவர்களுடைய மனதையும் கவரவல்ல இராமன்

ஸம்ஸாரத்தில் பந்தப்பட்டுள்ள ஜீவாத்மாக்களுடைய சரீரத்திற்கு மற்றவர்களுடைய மனத்தால் நினைக்கப்படக்கூடிய தகுதி உள்ளது என்றாலும், அவ்விதம் நினைப்பவர்களுடைய பாபங்களைப் போக்கும் திறன் அதற்கு இல்லை. ஸர்வேச்வரனுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு பாபங்களைப் போக்கும் வல்லமை இருந்தாலும், த்யானிக்கப்படக்கூடியதாக அது இல்லை. ஸம்ஸாரத்திலிருந்து முக்தி அடைந்த ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு, மீண்டும் ஸம்ஸாரத்தில் வந்து சிக்கிக் கொள்வதற்கான கர்மபந்தம் என்னும் துணைத்தகுதி (ஸஹகாரி காரணம்) இல்லை; ஆனாலும் அவன் இயல்பாகவே மற்றவர்களுடைய வசப்பட்டுள்ளதால் (ஸர்வேச்வரனுடைய விருப்பத்திற்கு ஏற்ப நடக்கும் நிலை), மீண்டும் ஸம்ஸாரத்தில் வந்து சிக்கிக் கொள்ளும் தகுதி உள்ளது; ஆகவே அந்த

ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கும் (முக்தி பெற்ற ஆத்மா), தோஷங்களுக்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ளதான பாபங்களைப் போக்கும் திறன் மற்றும் மனதில் ஆழமாகப் பதியும் தன்மை ஆகிய இரண்டுமே இல்லை. முக்தி அடைந்த ஜீவாத்மா மோஷுத்தில் அடையும் வேறு சரீரம், நித்யஸூரிகளுடைய சரீரம் ஆகியவை த்யானிக்கவல்லதாக உள்ளபோதிலும், ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமாக உள்ள பாபங்களை நீக்கும் திறன் அவற்றுக்கு இல்லை. ஆகவே எம்பெருமானுடைய திவ்யமங்கள திருமேனிக்கு மட்டுமே, மோஷுத்தை விரும்பும் முமுஷுக்களுக்குப் பயன்படுவதான பாபங்களைப் போக்கும் திறன் மற்றும் மனதில் ஆழமாகப் பதியும் தன்மை ஆகிய இரண்டுமே உள்ளது. பராவர ஸுகக்ராஹ்யம் ப்ரமபோத ப்ரஸாவகம் ஸ்வரூபாத் ஸ்வாமிநோ ரூபமுபாதேயதமம் விது: - உயர்ந்த நான்முகன் முதலான தேவர்களும், தாழ்ந்த மற்ற சேதநர்களும் எளிதாக த்யானிக்க ஏற்றதாகவும், பக்தி மற்றும் ஞானம் ஆகியவற்றை வளர்க்கவல்லதும் ஆகிய எம்பெருமானுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹமே அவனுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் நமக்கு ஏற்கத் தகுந்தது என்று முன்னோர் உரைத்தனர். சரணாகதியை விதிப்பதான கீதை (18-66) - மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ - என்னை மட்டுமே சரணம் அடைவாயாக - வாக்கியத்திலும், பகவான் தனது திருமேனியையே உணர்த்தினான். பரம், வ்யூஹம், விபவம், அந்தர்யாமி மற்றும் அர்ச்சை ஆகிய ஐந்து நிலைகளில் உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனிக்கு இந்த இரண்டு தன்மைகளுமே உண்டு என்பதால், அவற்றை “சுபாச்ரயம்” என்றே சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 43)

104. பெரும்பாழில் சேஷத்ரஜ்ஞன் பெரும்செய் கலியாரேவ ஆளும் வன்குறும்பர் குடியேறிப் பெருங்குடியும் தங்கள் கருத்துள்ளேயாக்கிப் படிந்துண்ணும் போகத்தே தூராதே பொறுக்கொணாப் போகத்துக்குக் காவல் செய்து குமைத்துத் திரித்து வீழ்த்தி வலித்தெற்றி அருவி யறுத்துக் கடனாயின இறுப்பிக்கப் பாழ்த்த விதியானவாறே தன்பால் மனம் வைப்பிப்பதாகத் தேய்ந்தற மன்னி ஒள்வாளுருவி வினைத்தூற்றை வேரறுவித்துத் தீக்கொளீஇக் கவ்வை யெருவிட்டு அமுதவாறுதலைப் பற்றி ஈரியாய்க் கசிந்ததிலே ஈரநெல் வித்தி எழு நாற்றுக்களையையும் வேர் முதல் மாய்த்துப் பட்டிச்சேவதக்கி மீது கொள்ளாமல் குறிக்கொள்வித்துக் கடல் புரைய விளைந்து தலைவணக்கினவாறே நாளுநாள் கோட்குறையாக நின்றாரறியாமல் குந்தங்கொண்டு ஆராமை யுண்டு காலக்கழிவாலே நிலத்துகாமல் பற்றறுத்துத் தண்டாலடித்துப் பதரறுத்துப் போர்த்த தோல் விடுத்து ஸூக்ஷ்ம வொட்டும் நீரிலே கழுவி வேறோர் கலத்திட்டுப் பைந்தொடி மடந்தையரைக் கொண்டு ஷட்குண ரஸாந்நமாக்கி வானோர்க்கு ஆராவமுதானவாறே முற்றுமுண்ண முன்னம் பாரித்து உழுவதோர் நாஞ்சில் கொண்டு பெருக முயலும் பத்தியுழுவன் க்ருஷீ பலமிறே.

அவதாரிகை - ஆனால் இவர்க்கு இந்த பக்தியுண்டாகைக்கு ஹேதுவென்? என்னு மாகாங்க்ஷையிலே பல போக்தாவன ஈச்வரன் க்ருஷி பலமென்னுமத்தை சேஷத்ரமும் கர்ஷகனும் க்ருஷியும் தத்பலமுமாக ரூபித்துக் கொண்டு அருளிச் செய்கிறார் (பெரும்பாழி லித்யாதி சூர்ணையாலே).

விளக்கம் – இத்தகைய பக்தியானது நம்மாழ்வருக்கு உண்டாகக் காரணம் என்ன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இதற்கான காரணம், இவருடைய பக்தியின் பலனை அனுபவிப்பவனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் செய்த முயற்சியின் பலனே ஆகும் என்று விடை அளிக்கத் திருவுள்ளம் கொண்டார். ஆகவே, அதற்கு ஏற்றபடி விளைநிலம், உழவன், பயிர், பலன் என்று கூறி விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பெரும்பாழில் சேஷத்ரஜ்ஞன் பெரும்செய்) “முடிவில் பெரும்பாழ்” என்று நித்யமாய் அபரிச்சேத்யமாய் சேதனர்க்கு போகமோஷங்களை விளைத்துக்கொள்ளலாம் நிலமான ப்ரக்ருதி தத்த்வத்தில் சேஷத்ரஜ்ஞனாகிற பத்தசேதநனுடைய “நெஞ்சப் பெரும்செய்” என்று பக்திக்கு விளைநிலமான மனஸ்ஸானது, (பாழ்த்த விதியானவாறே) என்றத்தோடு இதுக்கு ஸம்பந்தம். பாழ்படுகைக்கு அடி சொல்லுகிறது நடுவுள்ள தடங்கலும். (கலியாரேவ ஆளும் வன்குறும்பர் குடியேறி) “ஏவினார் கலியார் நலிகவென்று என் மேல்” என்கிறபடியே கலியுகமாகிற வன்னியன் “இவனை நலியுங்கோள்” என்று ஏவ, “மனமாளுமோரைவர் வன்குறும்பர்” என்கிறபடியே சேதந சேஷமான மனஸ்ஸை தங்களுக்கு சேஷமாக்கிக் கொண்டு நடத்துமவர்களாய், முன்கை மிடுக்கராய், அத்விதீயரா யிருந்துள்ள இந்த்ரியங்களாகிற குறும்பர். “கோவாயைவரென் மெய்குடியேறி” என்கிறபடியே இச்சேதநனுக்கு நியாமகராய்க் கொண்டு தேஹத்திலே குடி புகுந்து. (கலியாரேவ) என்றது, இத்ரியங்களினுடைய நலிவுக்குக் கலிகாலம் ப்ரவர்த்தக மாகையாலே. “கலியார்” என்றும், “ஐவர்” என்றும் சேதந ஸமாதியாலே சொல்லுகிறது தனக்கென்ன ஆக்ரஹமுடையாரைப்போலே நலிகிற கொடுமையைப் பற்ற. கலியாரென்று ரேபாந்தமாக ஆழ்வாரருளிச்செய்தது கலிகாலத்துக்கு அஞ்சின படியாலேயிறே.

விளக்கம் - (பெரும்பாழில் சேஷத்ரஜ்ஞன் பெரும்செய்) - திருவாய்மொழி (10-10-10) - முடிவில் பெரும்பாழ் - என்பதற்கு ஏற்ப எப்போதும் உள்ளதாகவும், அளவிடுவதற்கு அரியதாகவும், அனைத்து சேதநர்களுக்கும் இன்பம் மற்றும் மோஷத்தை ஏற்படுத்தல்லதாகவும் உள்ள இடமான ப்ரக்ருதியில், அறிபவனான ஆத்மாவாகவும், பந்தப்பட்டும் உள்ள சேதநனுடைய, திருவாய்மொழி (5-3-4) – நெஞ்சப் பெரும்செய் - என்று கூறப்படும் பக்திக்கு விளைநிலமாக உள்ள

மனமானது, (கலியாரேவ) - பெரியதிருமொழி (1-6-8) - ஏவினார் கலியார் நலிகவென்று என் மேல் - என்பதற்கு ஏற்ப கலியுகம் என்ற பகைவன், “இந்த மனதைக் கலங்குங்கள்” என்று ஏவி விட, (ஆளும் வன்குறும்பர்) - பெரியதிருவந்தாதி (51) - மனமாளுமோரைவர் வன்குறும்பர் - என்பதற்கு ஏற்ப ஆத்மாவின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ளதான மனத்தினை, தங்களுக்கு உடைமை என்று எடுத்தபடி, அதனை வழிநடத்துபவர்களாகவும், ஒப்பற்றவர்களாகவும் உள்ள இந்திரியங்கள் என்னும் குறும்பர். (குடி ஏறி) - பெரியதிருமொழி (7-7-9) - கோவாயைவரென் மெய்குடியேறி - என்பதற்கு ஏற்ப இந்தச் சேதனை நியமிப்பவர்கள் போன்று அவனுடைய சரீரத்தில் புகுந்து. இந்திரியங்கள் மனத்தினைக் கலக்குவதற்குக் காரணம் கலிகாலம் என்பதால் ஆகும் என்பதை விளக்கவே “கலியார் ஏவ” என்றார். “கலியார், ஐவர்” என்று இவற்றை ஏன் உயர்த்தினையில் கூறினார்? தனக்கு என்று பகைமை பூண்டது போன்று வந்து செய்கின்ற கொடுமையை எண்ணி “கலியார்” என்றார். இதே கருத்தினை “ஐவர்” என்று இந்திரியங்களைக் கூறியதற்கும் கொள்ள வேண்டும். “கலியார்” என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது, கலிகாலத்துக்கு அஞ்சிய காரணத்தால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (பெருங்குடியும் தங்கள் கருத்துள்ளேயாக்கி) முன்னின்று முறைபோக்கும் பெருங்குடிபோலே தங்களுக்கு ப்ரதாநமான மனஸ்ஸையும் “ஐம்புலன் கருதும் கருத்துளே திருத்தினேன் மனத்தை” என்கிறபடியே தங்கள் நினைத்த வழியே ஒழுகும்படியாகப் பண்ணி. (படிந்துண்ணும் போகத்தே தூராதே பொறுக்கொணாப் போகத்துக்குக் காவல் செய்து) “புலன் படிந்துண்ணும் போகம்” என்று விஷயங்களிலே அவகாஹித்து புஜிக்கிற போகத்திலே “தூராக்குழி” என்கிறபடியே ஒருகாலும் பூர்ணமாகாதே “பொறுத்துக் கொண்டிருந்தால் பொறுக்கொணாப் போகமே நுகர்வான்” என்கிறபடியே இவற்றால் வந்த நலிவை ஆற்றியிருப்போமென்றால் ஆற்றவொண்ணாதபடியான விஷய போகங்களை புஜிக்கவேணுமென்று “கடியார் காளையரைவர் புகுந்து காவல் செய்த” என்கிறபடியே க்ரூரராய் நலிய நலிய இளகிப் பதியா நின்ற பருவத்தை யுடையராய்க் கொண்டு இவனைச் சிறை செய்து.

விளக்கம் - (பெருங்குடியும் தங்கள் கருத்துள்ளேயாக்கி) - முன்னின்று முறைபோக்கும் பெருங்குடி போன்று, தங்களைக் காட்டிலும் முதன்மையாக உள்ள மனத்தினைக் கூட, பெரியதிருமொழி (1-1-8) - ஐம்புலன் கருதும் கருத்துளே திருத்தினேன் மனத்தை - என்பதற்கு ஏற்ப இந்திரியங்களாகிற தாங்கள் எண்ணிய வழியில் செல்லும்படியாகச் செய்து. (படிந்து உண்ணும் போகத்தே) - பெரியதிருமொழி (1-6-2) - புலன் படிந்துண்ணும் போகம் - என்பதற்கு ஏற்ப உலகவிஷயங்கள் என்பவற்றில் மூழ்கி அனுபவிப்பதான இன்பத்தில், (தூராதே) - திருவாய்மொழி (5-8-6) - தூராக்குழி - என்பதற்கு ஏற்ப எப்போதும் த்ருப்தி அடையாமல். (பொறுக்கொணாப் போகத்துக்கு) - பெரியதிருமொழி (7-7-7) - பொறுத்துக் கொண்டிருந்தால் பொறுக்கொணாப் போகமே நுகர்வான் - என்பதற்கு ஏற்ப இந்த விஷயங்கள் மற்றும் இந்திரியங்களால் ஏற்பட்டபடி உள்ள துன்பங்களைப் பொறுத்துக்கொள்வோம் என்றால் கூட, பொறுக்க இயலாதபடி “விஷயங்களை அனுபவிக்கவேண்டும்” என்று எண்ண வைத்து, (காவல் செய்து) - பெரியதிருமொழி (7-7-8) - கடியார் காளையரைவர் புகுந்து காவல் செய்த - என்பதற்கு ஏற்ப மிகவும் கொடியவராகவும், துன்புறுத்தத் துன்புறுத்தச் சிறிதும் இரக்கம் கொள்ளாமல் உள்ள பருவம் கொண்டவராகவும் இருக்கின்ற இந்திரியங்கள் இவனைச் சிறைப் பிடித்து.

வ்யாக்யானம் - (குமைத்துத் திரித்தி வீழ்த்தி வலித்தெற்றி யருவி யறுத்துக் கடனாயின விறுப்பிக்க) “கூறைசோறியை தாவென்று குமைத்துப் போகார்”, “செக்கிலிட்டுத் திரிக்கு மைவர்”, “கொடு வன்குழியினில் வீழ்க்கு மைவர்”, “ஐவர் திசைதிசை வலித்தெற்றுக்கின்றனர்”, “ஐவர் அருவித் தின்றிட” என்கிறபடியே தனக்கபீஷ்டமான வற்றைத் தாவென்று துகைத்திழுத்து, சரீரமாகிற செக்கிலேயிட்டுச் சுழற்றி க்ரூரமாய் கரையேற வொண்ணாதபடியாயிருக்கும் விஷயங்களாகிற படுகுழியிலே தள்ளி, அவைதான் அனேகங்களாகையாலே ஸ்வஸ்வவிஷயங்களிலே கொடுபோகைக்காக நாலு திக்கிலுமிழுத்து நலிந்து அருவித் தின்னுமா போலவும், அறுத்துத் தின்னுமாபோலவும், “என் விஷயத்தைக் காட்டு, என் விஷயத்தைக் காட்டு” என்று நெருக்கி, இப்படி பஹுவிதமாகத் தண்டித்து, “பொருளின்பமென விரண்டு மிறுத்தேன் ஐம்புலன்கட் கடனாயின” என்று ச்ரோத்ராதிகளுக்கு ப்ராப்தமாயிருக்கிற அர்த்தகாமங்களென்று

சொல்லப்படுகிற விரண்டையும் கடமையிறுப்பாரைப்போல அவற்றாலே பரிபூதனாய்க் கொடுத்துப் போந்தேனென்னும்படி தங்களுக்கு ப்ராப்த கரங்களை யிறுப்பித்துக் கொள்ள. (பாழ்த்த விதியானவாறே) இப்படியாகையாலே “வாழ்த்தியவனடியைப் பூப்புனைந்து நின் தலையைத் தாழ்த்து இருகை கூப்பென்றால் கூப்பாத பாழ்த்த விதி” என்கிறபடியே வகுத்த சேஷியானவனை வாழ்த்தி ஆராதித்து வணங்கிக் கும்பிடுகைகளாகிற இவற்றிலொன்றிலும் அந்வயியாமையாலே ததங்கீகாரப் பற்றாசான ஸுக்ருத கந்தமற்று மனஸ்ஸு பாழ்பட்டவாறே.

விளக்கம் - (குமைத்து) - பெரியதிருமொழி (7-7-9) - கூறைசோறியை தாவென்று குமைத்துப் போகார் - என்பதற்கு ஏற்ப தங்களுக்கு விருப்பமானவற்றைக் கொடு என்று துகைத்து இழுத்து. (திரித்து) - திருவாய்மொழி (7-1-5) - செக்கிலிட்டுத் திரிக்கு மைவர் - என்பதற்கு ஏற்ப சரீரம் என்ற செக்கில் இட்டுச் சுழற்றி. (வீழ்த்தி) - திருவாய்மொழி (7-1-9) - கொடு வன்குழியினில் வீழ்க்கு மைவர் - என்பதற்கு ஏற்ப மிகவும் கொடுமையாகவும், கரை ஏற முடியாதபடியும் உள்ளதான உலகவிஷயங்கள் என்ற படுகுழியில் தள்ள. (வலித்து ஏற்றி) - திருவாய்மொழி (7-1-10) - ஐவர் திசைதிசை வலித்தெற்றுகின்றனர் - என்பதற்கு ஏற்ப இந்த இந்திரியங்கள் பலவாக உள்ளதால், ஒவ்வொன்றும் இவனைத் தங்கள் தங்கள் விஷயங்களில் கொண்டு செல்வதற்காக நான்கு திசைகளிலும் இழுத்துத் துன்புறுத்தி. (அருவி அறுத்து) - பெரியதிருமொழி (7-7-1) - ஐவர் அருவித் தின்றிட - என்பதற்கு ஏற்ப அருவியும் அறுத்தும் உண்பது போன்று, “எனக்கு விருப்பமான விஷயத்தை எனக்குக் காட்டு, எனக்கு விருப்பமான விஷயத்தை எனக்குக் காட்டு” என்று பலவந்தப்படுத்தி, இப்படியாக இவனைப் பலவிதமாகத் தண்டித்து. (கடனாயின இறுப்பிக்க) - பெரியதிருமொழி (6-2-1) - பொருளின்பமென விரண்டு மிறுத்தேன் ஐம்புலன்கட் கடனாயின - என்பதற்கு ஏற்ப செவி போன்ற இந்திரியங்களுக்கு விஷயமாக உள்ளதான பொருள், இன்பம் [அர்த்தம், காமம்] என்று கூறப்படும் இரண்டையும், கடமையைச் செய்வதில் ஆழ்ந்த பற்று உள்ளவைகள் போன்று இந்திரியங்களை இவனைக் கட்டாயப்படுத்த, அவற்றால் அடக்கப்பட்ட இவனும் “அப்படியே அளித்தேன்” என்று உரைக்கும்படியாகத் தங்களுக்கு ஏற்ற கப்பத்தை எடுத்துச் செல்ல. (பாழ்த்த விதியானவாறே) - இதன் காரணமாக, பெரியதிருவந்தாதி (84) -

வாழ்த்தியவனடியைப் பூப்புனைந்து நின் தலையைத் தாழ்த்து இருகை கூப்பென்றால் கூப்பாத பாழ்த்த விதி - என்பதற்கு ஏற்ப இவனுடைய மனமானது, தனக்கு இயல்பான எஜமானனாக உள்ள ஸர்வேச்வரனை வாழ்த்தி, ஆராதித்து, வணங்கி, இரு கரங்கள் குவித்து என்பது போன்றதான எந்தவிதமான செய்கைகளிலும் நாட்டம் இல்லாததால், அந்த ஸர்வேச்வரனும் இவனை ஏற்றுக்கொள்ளக் காரணமாக இவனிடம் புண்ணியம் போன்ற எந்தவிதமான நற்செயலும் சிறிதும் இன்றிப் பாழடைந்தபோது.

வ்யாக்யானம் - (தன்பால் மனம் வைப்பிப்பதாகத் தேய்ந்தற மன்னி) “தன்பால் மனம் வைக்கத் திருத்தி” என்கிறபடியே இந்தரிய வச்யதையாலே இப்படிப் பாழ்பட்ட மனஸ்ஸைப் பயிர்படும்படி தன்பக்கலிலே வைக்கப் பண்ணுகைக்காக, “எனதேழை நெஞ்சாளும் திருந்தாதவோ ரைவரைத் தேய்ந்தற மன்னி இருந்தான்” என்கிறபடியே கண்டதெல்லாத்திலும் சபலமாயிருக்கிற மனஸ்ஸை அதுவே பற்றாசாகப் பொதியெடுத்து ஆளாநிற்பாராய், எத்தனையேனும் பலவான்கள் திருத்தப் புக்காலும் திருந்தாதே இனி இப்படி ஓரைவரில்லையென்னும்படியிருக்கிற இந்தரியங்களாகிற ஐவர் கூடியித்து முடிந்துபோம்படி ஆஸந பலத்தாலே குறும்பரை அழிக்கும் ராஜாக்களைப் போலே ஸ்தாவர ப்ரதிஷ்டை யாயிருந்து. (ஒள்வாளுருவி வினைத்தூற்றை வேறுவித்து) “நீ பணித்தவருளென்னு மொள்வாளுருவி” என்கிறபடியே “மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ” என்று என்னுடைய ப்ரஸாதத்தையே உனக்கு உஜ்ஜீவந ஹேதுவாக அத்யவஸி யென்ன, “ஸ்திதோஸ்மி கத ஸந்தேஹ” என்னும்படி ஸகல ஸந்தேஹங்களையும் துணித்துப் பொகடவற்றாய் “ஸர்வ பாபேயோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்று அருளிச்செய்தபடியே ஸர்வ பாபங்களையும் சேதிக்கைக்கு ஸமர்த்தமுமான ஒண்மையையுடைய க்ருபையாகிற வாளை அப்ரதிஹதமாக்கி.

விளக்கம் - (தன்பால் மனம் வைப்பிப்பதாக) திருவாய்மொழி (1-5-10) - தன்பால் மனம் வைக்கத் திருத்தி - என்பதற்கு ஏற்ப இந்தரியங்களுக்கு வசப்பட்ட காரணத்தால் இவ்விதம் பாழ்பட்ட மனம் என்ற வயலை ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னிடம் ஈடுபடுதல் என்பதாகிய பயரிடும்படியாகச் செய்வதற்காக, (தேய்ந்து அற மன்னி) - திருவாய்மொழி - (8-7-2) - எனதேழை நெஞ்சாளும் திருந்தாதவோ

ரைவரைத் தேய்ந்தற மன்னி இருந்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப எதனைக் கண்டாலும் அதன் மீது ஆசை கொள்ளும் எனது மனத்தினை, அந்த ஆசைகளையே காரணமாகக் கொண்டு இந்திரியங்கள் அழுத்தத் தொடங்கும்; அப்போது எத்தனை வலிமை கொண்டுள்ளவர்களாக இருந்தாலும், அதனைத் தடுக்க முயன்றால் திருந்தாமல் இருக்கும்; இந்திரியங்கள் என்னும் இப்படிப்பட்ட கொடூரமான வேறு ஓர் ஐவரை இனிக் காண இயலாது என்னும்படி உள்ள அவை, தேய்ந்து முடிந்து போகும்படி ஸர்வேச்வரன் செய்கிறான்; எப்படி என்றால், அரசர்கள் தங்களுடைய அரியணையில் அமர்ந்துள்ள பதவி என்னும் பலம் காரணமாக விரோதிகளை அழிப்பது போன்று, “ஸர்வேச்வரனாகிய நம்முடைய இருப்பால்தான் இந்த இந்திரியங்களை வெல்ல வேண்டும்” என்று எண்ணியவனாக நம் உள்ளே புகுகிறான். (ஒள்வாள்) - பெரியதிருமொழி (6-2-4) - நீ பணித்தவருளென்னு மொள்வாளுருவி - என்பதற்கு ஏற்ப, கீதையில் (18-66) - மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ - என்னை மட்டுமே சரணம் புகுவாய் - என்று “நீ பிழைப்பதற்கு வழியாக எனது இரண்டு திருவடிகளை மட்டுமே உறுதியாக நம்பி இருப்பாயாக” என்று கூறுகிறான். இதனைக் கேட்டவுடன், கீதையில் (18-73) - ஸ்திதோஸ்மி கத ஸந்தேஹ - எனது சந்தேகங்கள் அனைத்தும் நீங்கி நான் திடமாக உள்ளேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அனைத்துவிதமான ஐயங்களும் நீங்கும்படியாக, கீதையில் (18-66) - ஸர்வ பாபேயோ மோக்ஷயிஷ்யாமி - நான் உன்னை அனைத்து பாபங்களிருந்தும் விடுவிக்கிறேன் - என்று அருளிச்செய்தபடி, அனைத்துவிதமான பாபங்களையும் அறுப்பதற்கு வலிமை கொண்டதான தகுதியான அருள் என்ற வாளைத் தடையின்றி நமக்கு அளித்து.

வ்யாக்யானம் - பக்தியாகிற பயிருக்கு வினைநிலமாகக் கல்பிதமாயிருந்துள்ள மனஸ்ஸு பாழே கிடந்து போம்படி “கொடு வினைத்தூறு” என்கிறபடியே இவனா லடிகாணவும் அறுக்கவு மொண்ணாதபடி மூடின பாபமாகிற தூற்றை “வினைகளை வேரற” என்றும், “வல்வினைத் தொடர்களை முதலரிந்து” என்றும் சொல்லுகிறபடியே மறுகிளை யுண்டாகாதபடி வாஸநா ருசிகளாகிற ஊசி வேரோடும் பக்க வேரோடும் அறுப்பித்து. வினைத்தூற்றை வேரறுத்தென்னாதே, “வேரறுவித்து” என்கையாலே ணிஜர்த்தமும் தோற்றுகிறது; வினையறுக்கையில்

ப்ரியோஜக கர்த்ருத்வம் ஈச்வரனுக்கும், ஸாசஷாத் கர்த்ருத்வம் க்ருபைக்கு
மாகலாமிறே.

விளக்கம் - (வினைத்தூற்றை) - பக்தி என்னும் பயிர் தழைத்து வளரக்கூடிய
விளைநிலமாக உள்ள மனம் பாழடைந்து கிடக்கும்படி, திருவாய்மொழி (3-2-9) -
கொடு வினைத்தூறு - என்பதற்கு ஏற்ப சேதநனால் இதன் அடிவேர் என்று காண
இயலாமலும், அறுக்க இயலாமலும் மூடிக்கிடக்கும் பாபம் என்கிற புதர்களை,
(வேர் அறுவித்து) - திருவாய்மொழி (3-2-1) - வினைகளை வேரற - என்றும்,
திருவாய்மொழி (3-2-2) - வல்வினைத் தொடர்களை முதலரிந்து - என்றும்
கூறுவதற்கு ஏற்ப மேலும் அவற்றிலிருந்து பல கிளைகள் தோன்றாதபடி, வாசனை
மற்றும் ருசி என்பதான ஊசிவேர் மற்றும் பக்கவேருடன் அறுப்பித்து. இங்கு
“வினைகளை வேறுத்து” என்று கூறாமல் “வேர் அறுப்பித்து” என்று, தான்
செய்யாமல் யாரையோ கொண்டு செய்வித்தது போன்று ஏன் கூறவேண்டும்?
இதன் கருத்து - தனது அருள் என்பதை அவ்விதம் அவற்றை அறுக்கும்படிச்
செய்கிறான் - என்பதாகும். அதாவது, வினைகளை அறுப்பதில் ஸர்வேச்வரன்
இயக்கும் பணியைச் செய்கிறான்; அவனுடைய திருவருள் என்பது அறுப்பதைச்
செய்கிறது என்று கருத்து.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 188)

வ்யாக்யானம் - (வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும்) அடிமையில் ஒன்றும் ஒருவருக்கும் கூறுகொடுக்கவொண்ணாதாயிற்று; எல்லா அடிமையும் நான் செய்யவேணும். இளையபெருமாள் பிரியாத காட்டிலேயுங் கூடப்போந்து செய்த அடிமைகளும் செய்ய வேணும்; ஸ்ரீபரதாழ்வான் படைவீட்டிலே பிரிந்திருந்து செய்த அடிமைகளும் செய்ய வேணும். ஸ்ரீபரதாழ்வானை கைகேயி, “ராஜந்” என்ன, அப்போது அந்த ஸ்வாதந்தர்யம் பொறுக்கமாட்டாமே படுகுலைப்பட்டாற்போலே; “விலலாப” என்று கூப்பிட்டானிறே; பாரதந்தர்ய ரஸமறிவார்க்கு “ஸ்வாதந்தர்யம் அநர்த்தம்” என்று தோற்றுமிறே.

விளக்கம் - (வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும்) - ஒன்றும் குறை இல்லாத கைங்கர்யம் செய்தல் வேண்டும்; செய்கின்ற கைங்கர்யத்தில் யாருக்கும், எந்தவிதமான பங்கும் அளிக்காதபடி இருக்கின்ற நிலை; அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்ய வேண்டும். இராமனைப் பிரியாமல் அவனுடன் சென்ற லக்ஷ்மணன், கானகத்தில் அவனுக்கு ஏற்ற அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்தது போன்று கைங்கர்யங்களை இயற்றவேண்டும். இராமனைப் பிரிந்து பரதன் இருந்தபோதிலும், அந்த நிலையிலும் இராமனுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யங்கள் என எண்ணி அவனுடைய பாதுகைகளுக்குச் செய்தது போன்று செய்யவேண்டும்; அதாவது லக்ஷ்மணன் போன்று பிரியாமல் இருந்தாலும், பரதன் போன்று பிரிந்து இருந்தாலும் கைங்கர்யம் செய்தபடி இருத்தல் வேண்டும். பரதனைக் கைகேயி, இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டத்தில்

(72-24) – ராஜந் - என்று அழைத்தவுடன், அடிமையாக உள்ள தனக்கு அந்தச் சொல் மூலம் மனதளவில் ஏற்படவல்லதான சுதந்திரத் தன்மையைக் கூடப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத பரதன், தன்னை யாரோ வெட்டிச் சாய்த்தது போன்று, விலலாப - கதறினான் - என்றது காண்க. ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக உள்ளதன் சுவையை அறிந்தவர்களுக்கு, தாங்கள் சுதந்திரமாக இருத்தல் என்ற நிலையின் தாழ்வு புரியும் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் – “ஏபிச்ச ஸசிவைஸ்ஸார்த்தம்” தன்னிற் காட்டிலும் கண்குழிவுடையார் இத்தனை பேர் உண்டாயிற்று. தன்னோடொத்த ஆற்றாமையுடையார் அநேகரைக் கூட்டிக்கொண்டு போந்தான். எனக்கன்றோ “இவன் தம்பி” என்று ஸ்வாதந்தர்யம் பண்ணி அவர்க்குக் கண்ணழிக்கலாவது. இவர்களுக்குச் சொல்லிற்றுச் செய்யவேணுமே. இவர்கள் தாங்களே கார்யத்தை விசாரித்து அறுதியிட்டு, “நீர் இப்படிச் செய்யும்” என்று அவர்கள் ஏவினால் அப்படிச் செய்யவேண்டி வருமிறே அவர்க்கு.

விளக்கம் – ஆனால், கைங்கர்யம் என்பது ப்ரார்த்தித்து மட்டுமே பெறத்தக்கதாகும். இதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார். இங்கு இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (104-12) – ஏபிச்ச ஸசிவை: ஸார்த்தம் சிரஸா யாசிதோ மயா ப்ராது: சிஷ்யஸ்ய தாஸஸ்ய ப்ரஸாதம் கர்த்துமர்ஹஸி – [பரதன் இராமனிடம்] நான் உன்னுடைய சகோதரன், சிஷ்யன், அடிமை; இங்குள்ள அமைச்சர்களுடன் சேர்ந்து தலைவணங்கி ப்ரார்த்திக்கிறேன்; தயை கூர்ந்து கருணை செய்வேண்டும் [அரசு பதவியை ஏற்று எனக்குக் கைங்கர்யம் செய்யும் வாய்ப்பு அளிக்கவேண்டும்] என்றான் – என்னும் ச்லோகத்தின் வ்யாக்யானத்தை அருளிச்செய்கிறார். அதாவது தன்னைக் காட்டிலும் இராமனின் பிரிவால் கலங்கி நிற்கும் பலரையும் கானகத்தில் இராமன் தங்கியிருந்த இடத்திற்குப் பரதன் தன்னுடன் அழைத்துச் சென்றான். தன் போன்றே பிரிவாற்றாமையால் வாடியபடி நின்றவர்களுடன் சென்றான். இதன் காரணம் என்ன? “பரதன் நம்முடைய இளையசகோதரன் தானே” என்று என் மீது கொண்டுள்ள சுதந்திரம் காரணமாக இராமன் என்னிடம் கருணை காண்பிக்காமல் இருந்து விடக்கூடும்; ஆனால் மற்றவர்கள் விஷயத்தில் “அவர்களைக் காப்பேன்” என்று அளித்த வாக்கை அவன் காப்பாற்றியே தீரவேண்டும்; இவர்கள்

அனைவரும் சேர்ந்து சென்று அவனிடம் முறையிட்டு, “இவ்விதம் நீ செய்தே தீரவேண்டும்” என்று உரைத்தால், அவ்விதம் செய்தே ஆகவேண்டும் என்ற நிலையில் இராமன் இருப்பான் – என்று பலவும் சிந்தித்தபடி சென்றான்.

வ்யாக்யானம் - அவருடைய வ்யதிரேகத்தில் தனக்கு உண்டான ஆற்றாமையை அறிவிக்கப்போகிறானாகில், தனியே போய் அறிவிக்கவுமாமிறே; இவர்களுையெல்லாம் திரட்டிக் கொண்டு போனதுக்குக் கருத்தென்? என்னில், “நம் ஒருவர் முகத்துக் கண்ணீர் கண்டால் பொறுக்கமாட்டாதே கண்ணுங்கண்ணீருமாயிருப்பார் இத்தனை பேரைக் கண்டால் மீளாரோ” என்னும் கருத்தாலே. பூசலுக்குப் போவாரைப்போலே யானை குதிரையகப்படக் கொண்டு போகிறானிறே, அவற்றுக்கும் அவ்வாற்றாமை உண்டாகையாலே.

விளக்கம் - சரி, பரதன் இராமனைப் பிரிந்து படுகின்ற துன்பத்தை இராமனுக்கு உணர்த்தச் செல்கிறான் என்றால், தனியே சென்று அதனை அறிவிக்கலாம் அல்லவோ? அவர்கள் அனைவரையும் திரட்டிக் கொண்டு போனதன் கருத்து என்ன? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். பரதன் தனது மனதில், “என் ஒருவனுடைய கண்களில் நீர் வழிந்தாலே பொறுக்க இயலாத இராமன், இத்தனை மனிதர்களின் கண்களில் உள்ள நீரைப் பொறுப்பானோ? இவ்விதம் இவர்களைக் கண்டால், இனியும் இவர்களை வருத்த வேண்டாம் என்று எண்ணி, அயோத்திக்கு மீண்டும் திரும்பி விடுவான்”, என்று எண்ணியே இவ்விதம் செய்தான். சரி, யுத்தத்திற்குச் செல்வது போன்று யானைப்படை, குதிரைப்படை ஆகியவற்றை எதற்காகக் கொண்டு செல்லவேண்டும்? காரணம், அவற்றுக்கும் இராமனைப் பிரிந்த துக்கம் இருந்ததால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் – “சிரஸா யாசித:” என் பேற்றுக்குத் தாம் அபேக்ஷித்துத் தருமவர், நான் என் தலையாலே இரந்தால் மறுப்பரோ? “மயா” அத்தலை இத்தலையானால் செய்யா தொழிவரோ? “ப்ராது:”, “பஸ்மஸாத் குருதாம் சிகீ” என்னும்படி தம் பின்பிறந்தவல்லேனோ நான்? “என் தம்பிமார்க்கு உதவாத என்னுடைமை அகநிக்கு விருந்திட்டேன்” என்றாரிறே. “யத்விநா” இத்யாதி. “சிஷ்யஸ்ய” ப்ராதாவாகக் கூறுகொண்டு முடிசூடியிருக்குமவனோ நான்? அசேஷ ரஹஸ்யமும்

தம்மோடேயன்றோ அதிகரித்தது. “தாஸ்ய” சிஷ்யனாய் க்ரயவிக்ரயார்ஹனன்றிக்கே இருந்தேனோ? ஆன பின்பு நான் அபேஷித்த காரியத்தை மறுப்பரோ? இதிறே கைங்கர்யத்தில் சாபலமுடையா ரிருக்கும்படி.

விளக்கம் - இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (104-12) - சிரசா யாசித: - தலை வணங்கி நின்று யாசித்தால் - எனது பேற்றுக்காக எதனையும் மிகவும் விருப்பத்துடன் அளிக்கும் இராமன், எனது தலையைத் தாழ்த்தி நின்று நான் யாசித்தால் மறுப்பானோ? மயா - பொதுவாகவே தலைவணங்கி யாசித்தால் எதனையும் செய்யும் அவன், இவ்விதமாக வணங்கி நிற்கும் தலை என்னுடையது என்றால், செய்யாமல் இருப்பானோ? ப்ராத: - அவனுடன் பிறந்தவன் அல்லவோ நான்? இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (97-8) - யத் விநா பரதம் த்வாம் ச சத்ருக்நம் சாபி மாநத பவேந் மம ஸுகம் கிஞ்சித் பஸ்ம தத் குருதாம் சிகீ - [லக்ஷ்மணனிடம் இராமன்] பரதனும், நீயும், சத்ருக்னனும் இன்றி எனக்கு மட்டுமே எத்தனை சுகம் கிட்டினாலும் அவற்றை அக்னி பஸ்மமாக்கட்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப, “எனது உடன் பிறந்தவர்களுக்கு இல்லாத எனது உடைமைகள் அனைத்தையும் நான் அக்னிக்கு விருந்தாக அளித்தேன்”, என்றான் அல்லவோ? சிஷ்யஸ்ய - சிஷ்யன்; சகோதரனாக எனக்குச் சேரும் பாகத்தை எடுத்துக் கொண்டு நான் முடிசூடிக் கொள்வேனோ? நான் அவனுடைய சகோதரன் மட்டும் அல்லாமல் சிஷ்யனும் அல்லவோ? வித்யைகளில் உள்ள அனைத்துவிதமான இரகசியங்களையும் அறிந்தது அவனிடம் அல்லவோ? தாஸஸ்ய - அடிமை; ஒரு சிஷ்யனாக மட்டுமே இருந்து, பொருள்களை வாங்குவதற்கும் விற்பதற்கும் முழுமையான உரிமை இல்லாதவர்கள் போன்று, அவனுடைய கைங்கர்யத்திற்கான தகுதி இன்றி இருந்தேனோ? நான் அவனுடைய அடிமையும் அல்லவோ? இவ்விதம் நான் அடிமை என்று ஆன பின்னர், நான் விரும்பிய கைங்கர்யங்களைச் செய்ய மறுப்பானோ? கைங்கர்யத்தின் மீது ஆழ்ந்த பற்று கொண்டவர்கள் உள்ள நிலை இது அல்லவோ (அதாவது இராமன் முடிசூடி, தான் அவனுக்குச் சேவகம் செய்தல்)?

வ்யாக்யானம் - (வழுவிலாவடிமை) ஓர் அடிமை குறையிலும் உண்டது உருக்காட்டாதாயிற்று இவர்க்கு. (செய்ய) முன்புமுண்டிறே இக்கைங்கர்ய மநோரதம்; இப்போது இவ்வளவால் போராது, அநுஷ்டாந பர்யந்தமாக வேணும். (அடிமை செய்யவேண்டும்) கைங்கர்ய மநோரதமே பிடித்து உத்தேச்யமாயிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. “க்ஷுத்ர விஷயாநுபவம் பண்ணவேணும்” என்று புக்கால், இரண்டு தலைக்கு ஒக்க ரஸமான போகத்துக்கு ஒரு தலையிலே த்ரவ்யத்தை நியமித்து, போககாலம் வருமளவும் லீலையாலே போதுபோக்கி. போககாலம் வந்தவாறே புறப்படத் தள்ளி விடுவர்கள்; இனி “ஸ்வர்க்காநுபவம் பண்ணவேணும்” என்று புக்கால், “ஸ்வர்க்கேபி பாதபீதஸ்ய க்ஷயிஷ்ணோர் நாஸ்தி நிர்வ்ருதி:” என்கிறபடியே அருகே சிலர் நரகாநுபாவம் பண்ணக் காண்கையாலே, இருந்து அநுபவிக்கிற இதுதானும் உண்டது உருக்காட்டாதபடியாயிருக்கும்; இனித் தான் அவ்விருப்புக்கு அடியான புண்யமானது சாலிலெடுத்த நீர் போலே க்ஷயித்தவாறே “த்வம்ஸ” என்று முகம் கீழ்ப்படத் தள்ளுவர்கள்;

விளக்கம் - (வழுவிலா அடிமை) - கைங்கர்யங்களில் சிறிதும் குறை என்பதே இன்றி இருத்தல் வேண்டும் என்ற எண்ணம் மேலோங்கி உள்ளது. (செய்ய) - ஆனால் இத்தகைய எண்ணம் இவருக்கு முன்பே உண்டானது அல்லவோ? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். அத்தகைய எண்ணம் இருந்தால் மட்டுமே போதாது; அதனை இயற்றியபடி இருத்தல் வேண்டும் என்கிறார். (அடிமை செய்யவேண்டும்) - அதாவது கைங்கர்யம் செய்தபடி இருக்கவேண்டும் என்பதே இவருடைய நிலைப்பாடாக உள்ளது. எதனால் பகவத் விஷயத்தைக் குறித்து இந்த அளவிற்கு உறுதியாக உள்ளார் என்றால், இவர் அடைய எண்ணும் விஷயத்தின் மேன்மை மற்றும் இதற்கு மாறாக உள்ள விஷயங்களின் சிறுமை ஆகியவற்றைக் கூறுகிறார். “சிற்றின்பம் அநுபவிக்கவேண்டும்” என்ற எண்ணம் வந்தால், இரண்டு பேருக்கும் ஒத்தபடி இன்பம் அளிக்கவல்ல இன்பத்திற்கு ஏற்றபடியான நிலையில் ஒருவரிடம் இன்பம் அளிக்கவல்ல பொருளை ஏற்படுத்தி, இன்பம் உண்டாகும் காலம் முடிய லீலைகளால் பொழுதைப் போக்கி, இன்பம் அநுபவிக்கும் காலத்தில் தள்ளி விடுவர். இது என்னே கொடுமை என்று கருத்து. அடுத்து சிலர் “ஸ்வர்க்கத்தை அநுபவிக்கவேண்டும்” என்ற எண்ணம் கொள்வர்; அப்படிப்பட்டவர்கள்,

ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம் - ஸ்வர்க்கேபி பாதபீதஸ்ய சூயிஷ்ணோர் நாஸ்தி நிர்வருதி:
 - ஸ்வர்க்கத்தில் உள்ளபோதிலும் கீழே விழுந்துவிடுவோம் என்ற பயத்தினால்
 சுகம் ஏற்படுவதில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப, தங்களுக்கு அருகே சிலர் நரகத்தில்
 உழல்வதைக் கண்டால், தான் அனுபவித்தபடி உள்ள ஸ்வர்க்கம் என்பது,
 உணவாக உட்கொண்டது சரீரத்தில் புலப்படாதது போன்று, அனுபவிக்கின்ற
 அனுபவம் அனுபவமாகத் தோன்றாது. மேலும் அத்தகைய ஸ்வர்க்கத்தை
 அடைந்ததற்குக் காரணமாக இருந்த புண்ணிய பாபங்கள் என்பவை, நீர்
 இறைக்கும் எந்திரத்தில் எடுக்கப்பட்ட நீர் போன்று மெல்லக் குறையும்போது,
 “த்வம்ஸ” என்று முகம் கீழே செல்லும்படித் தள்ளிவிடுவார்கள்.

வ்யாக்யானம் - இப்படி ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமாய் அஹங்கார
 மமகாரங்களடியாக வரும் இவ்வநுபவங்கள் போலன்றிக்கே, ஸ்வரூபத்தோடே
 சேர்ந்ததுமாய், அடிமை கொள்ளுகிறவனும் நித்யனாய், அடிமை செய்கிறவனும்
 நித்யனாய், காலமும் நித்யமாய், தேசமும் நித்யமாய், ஒரு காலமும்
 மீளவேண்டாதபடி அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷண மோக்ஷமாய், சக்ஷுத்ர விஷயாநுபவம்
 போலே துக்க மிச்ரமாயிருக்கை யன்றிக்கே நிரதிசய ஸுகமாயிருப்ப தொன்றிறே
 இது.

விளக்கம் - இப்படியாக ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்காத இவ்விதத்தில் உள்ளவையும்,
 அஹங்காரம் மமகாரம் காரணமாக வருபவையும் ஆகிய இந்த அனுபவங்கள்
 போன்று அல்லாமல்; ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதும், அடிமைத்தனத்தை ஏற்றுக்
 கொள்பவனும் எப்போதும் உள்ளவனாகவும், அடிமைத்தனம் செய்பவனும்
 எப்போதும் உள்ளவனாகவும், அடிமைத்தனம் செய்கின்ற காலமும் கழிந்து
 போகாமல் எப்போதும் உள்ளதாகவும், அடிமைத்தனம் செய்கின்ற இடமும்
 எப்போதும் உள்ளதாகவும், எந்த ஒரு காலத்திலும் திரும்ப வேண்டாதபடி
 “அபுநராவ்ருத்தி - திரும்புதல் இல்லாத” என்ற இலக்கணத்தை உடைய
 மோக்ஷமாக உள்ளதும், தாழ்ந்த இன்பங்களை அளிக்கின்ற விஷயம் போன்று
 துக்கமும் அல்லது சுகதுக்கம் கலந்தும் இல்லாததும், எல்லையற்ற சுக ரூபமாக
 மட்டுமே உள்ளதும் இந்த பகவத்விஷயம் மட்டுமே அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (நாம்) தம் திருவுள்ளத்தையுங் கூட்டி “நாம்” என்கிறாராதல்; அன்றிக்கே, கேசவன் தமர்க்குப் பின்பு இவர்தாம் தனியரல்லாமையாலே, திருவுள்ளம்போலே யிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு “நாம்” என்கிறாராதல். (தெழிகுரல் இத்யாதி) அடிமை செய்யக் கோலுகிற இவருடைய பாரிப்பேயன்றிக்கே, அடிமை கொள்ளக் கோலுகிறவனுடைய பாரிப்பிருக்கிறபடி சொல்லுகிறது மேல்; இருந்த விடத்தில் இருந்து மனோரதிக்கிறாரித்தனையிறே இவர்; அவன் தனக்குக் கலவிருக்கையான கலங்காப்பெருநகரத்தை விட்டு இவ்வளவும் வர வந்து, திருமலையிலே நின்று தன் அநுஷ்டாந்தாலே தெரிவிக்கிறானிறே தன் பாரிப்பை. (தெழிகுரல் இத்யாதி) கம்பீரமான த்வநியையுடைத்தான அருவியையுடைய. திருவருவியின் த்வநியுங்கூட உபாதேயமா யிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு, அந்நிலத்திலே உள்ளதொன்றாகையாலே. “கைங்கர்ய ருசியுடையார் அடிமை செய்ய வாருங்கோள்” என்றாற்போலே இருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு இவ்வநி. இவர்க்கு இந்தத் திருவருவியின் த்வநியுங்கூட உத்தேச்யமாகச் சொல்லவேணுமோ - “சிலைக்கை வேடர் தெழிப்பறாத” என்று அங்குத்தை திருவேடர் பறிக்கிற போதை ஆரவாரமுகப்பட உத்தேச்யமாயிருக்கச் செய்தே? திருவேங்கட யாத்ரை போகிறவர்களைப் பறிக்கிற வேடருடைய ஆரவாரமும் உத்தேச்யமாயிருக்கிறதிறே அந்நிலத்தில் உள்ளதாகையாலே.

விளக்கம் - (நாம்) தனது ஆத்மாவையும், தனது திருவுள்ளத்தையும் ஒன்றாகக் கூட்டிக் கொண்டு “நாம்” என்றார். அல்லது, திருவாய்மொழி (2-7) – கேசவன் தமர் - என்ற திருவாய்மொழியை அருளிச்செய்ததன் பின்னர் இவர் தனியாக உள்ளவர் என்பது இல்லாத காரணத்தால், தனது திருவுள்ளம் போன்றே தனக்கு இனிமையாக உள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு “நாம்” என்றார் எனலாம். (தெழிகுரல் இத்யாதி) - கைங்கர்யம் செய்ய விண்ணப்பிக்கும் இவருடைய விருப்பம் மட்டும் அல்லாமல், இவருடைய கைங்கர்யத்தை அடையவேண்டும் என்ற விருப்பம் கொண்டுள்ள திருவேங்கடமுடையானின் விருப்பமானது உள்ள நிலையை இனி அருளிச்செய்கிறார். அது எப்படி? நம்மாழ்வார், தான் அமர்ந்துள்ள இடத்தை விட்டு அகலாமல் அங்கேயே இருந்தபடி தனது விருப்பத்தைக் கூறுகிறார்; ஆனால் இவனோ, தான் எப்போதும் வீற்றுள்ள

பரமபதத்தை விட்டு, இங்கு வந்து, திருவேங்கடத் திருமலையில் நின்று, தனது இத்தகைய செயல் மூலமாக அல்லவோ தான் இவருடைய கைங்கர்யத்தைப் பெறுவதில் விருப்பமாக உள்ளதைக் கூறினான்? (தெழிகுரல் இத்யாதி) - கம்பீரமான ஓசை எழுப்புகின்ற அருவிகளைக் கொண்ட. தனது முக்கியமான எண்ணத்தைக் கூறுவதை விட்டு அகன்று, அருவிகளின் ஓசையை ஏன் வர்ணிக்கவேண்டும்? விடை அளிக்கிறார். அந்தத் திருமலையிலே உள்ள அருவிகளின் ஓசை கூட இவருக்கு ஏற்கத்தக்கதாக உள்ளது; காரணம் அந்த அருவிகள் திருமலையில் உள்ளதால் ஆகும். “திருவேங்கடமுடையானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதில் ஆர்வம் உள்ளவர்கள் கைங்கர்யம் செய்ய வாருங்கள்” என்று அழைப்பது போன்று இந்த ஓசை நம்மாழ்வாருக்கு உள்ளது. ஆனால் திருமலையில் உள்ள அருவிகளின் ஓசையும் இவருக்கு ஏற்புடையதாக, கொண்டாகத்தக்கதாக உள்ளது என்று கூறவேண்டுமோ? இதற்கு உதாரணம் கூறுகிறார். பெரியதிருமொழி (1-7-2) – சிலைக்கை வேடர் தெழிப்பறாத – என்று கூறியது போன்று கூறுகிறார்; அதாவது, திருவேங்கடமலைக்கு யாத்திரை செல்பவர்களிடம் வழிப்பறிச் செய்யும் திருடர்களுடைய ஆரவாரம் கூட ஏற்கும்படி கொண்டாடத்தக்கதாக உள்ளது; காரணம் அவர்கள் அந்தத் திருமலையில் உள்ளதால் ஆகும் என்று உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (திருவேங்கடத்தெழில்கொள் சோதி) “அடிமை கொள்ளுகைக்குப் பாங்கான நிலம் இது” என்று அவன் வந்து வர்த்திக்கிற தேசமாயிற்று. இச்சரீர ஸம்பந்தமற்று அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போனால் இவன் செய்யக்கடவ அடிமையை, இந்நிலத்தில் இவனுக்குச் செய்யலாம்படி அவன் வந்து வர்த்திக்கிற தேசமிறே. (எழில்கொள் சோதி) அஸந்நிஹிதனேயாகிலும் மேல் விழ வேண்டும்படியாயிற்று வடிவழகிருப்பது. (வேங்கடத்தெழில்கொள் சோதி) வானார் சோதியையும், நீலாழிச் சோதியையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது; வானார்சோதி பகல் விளக்குப்பட்டிருக்கும், நீலாழிச்சோதி கடல் கொண்டு கிடக்கும், வேங்கடத் தெழில்கொள் சோதி குன்றத்திட்ட விளக்காயிருக்கும். வேங்கடமேய விளக்கிறே. அந்நிலமிதியாலே அழகு நிறம் பெற்றபடி. (எந்தை) விருபனேயாகிலும் விடவொண்ணாதபடியாயிற்று

ப்ராப்தியிருப்பது. ஸௌலப்பயத்தாலும் அழகாலும் தம்மைத் தோற்பித்தபடி என்றுமாம். (தந்தை தந்தைக்கே) பரமசேஷி என்றபடி.

விளக்கம் - (திருவேங்கடத்தெழில் கொள் சோதி) - “கைங்கர்யத்தினை ஏற்றுக் கொள்வதற்கு பாங்கான இடம் இதுவே ஆகும்” என்று திருவுள்ளம் கொண்டு அவன் நிலைத்து நிற்கும் இடம் இதுவே ஆகும். இந்தச் சரீரத்துடன் உள்ள தொடர்பு நீங்கிய பின்னர் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகச் சென்று, அவன் உள்ள இடமான பரமபதத்தை அடைந்து செய்யக் கூடிய கைங்கர்யத்தை, இந்தப் பூமியில் உள்ளபோதே திருவேங்கடமுடையானுக்குச் செய்யலாம்படி அவனே இங்கு வந்து நிற்கும் இடம் ஆகும். (எழில்கொள் சோதி) - தூரத்தில் இருந்தாலும் மேலே வந்து விழ வேண்டும்படி அழகான தேஜோமயமாக அல்லவா அவ்வடிவழகு உள்ளது? (வேங்கடத்து எழில்கொள் சோதி) - திருவாய்மொழி (1-5-5) - வானார்சோதி - என்பதையும், பெரியதிருவந்தாதி (34) - நீலாழிச்சோதி - என்பதையும் இங்கு வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறார். அதாவது அவ்விதமாக உள்ள பரமபதநாதனையும், திருப்பாற்கடல் நாதனையும் வேறுபடுத்திக் காட்டுவதற்காக இவ்விதம் கூறினார். பரமபதநாதனின் ஒளியானது பகல் விளக்கு போன்று இருக்கும், திருப்பாற்கடல்நாதனின் ஒளியானது கடலில் மட்டுமே இருக்கும்; ஆனால் திருவேங்கடமுடையானின் தேஜஸ் என்பது குன்றில் இடப்பட்ட விளக்காக அனைத்தையும் ப்ரகாசித்தபடி இருக்கும். பெரியதிருமொழி (4-7-5) - வேங்கடமேய - என்றது காண்க. அந்த இடத்தின் தன்மை காரணமாக இத்தகைய அழகானது மேலும் அழகு பெற்றது. (எந்தை) - அவன் அழகற்றவனாக இருந்தால் கூட அவனை விட இயலாதபடி உள்ளதான உறவுமுறையைக் கூறுகிறார். தனது ஸௌலப்பயம் மற்றும் ஸௌந்தர்யம் ஆகிய இரண்டாலும் தன்னைத் தோற்கடித்ததைக் கூறினார் எனலாம். (தந்தை) அனைவருக்கும் மிகவும் உயர்ந்த எஜமானன்.

வ்யாக்யானம் - இப்பாட்டால், ப்ராப்ய ப்ரதாநமான திருமந்தரத்தில் அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார். “ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமை செய்ய வேண்டும்” என்கிற இத்தால், சதுர்த்தியில் ப்ரார்த்தனையைச் சொல்லுகிறது; “நாம்” என்கிறவிடம் - ப்ரணவ ப்ரதிபாத்யனான இவனுடைய

ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. “இது சப்த ஸ்வபாவத்தைக் கொண்டு சொன்னோம்” என்று அருளிச் செய்தருளின வார்த்தை; “தெழிகுரல்” இத்யாதியால் நாராயண சப்தார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்; ப்ராப்த விஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யமிறே ப்ராப்யமாவது; இனி, ஸௌலப்யமும் வடிவழகும் ஸ்வாமித்வமெல்லாம் நாராயண சப்தத்துக்கு அர்த்தமிறே.

விளக்கம் - இந்தப் பாசரம் மூலம், “புருஷார்த்தம் என்பது கைங்கர்யமே ஆகும்” என்பதை உறுதிபட உணர்த்துவதான திருமந்திரத்தின் ஆழ்பொருளை அருளிச்செய்கிறார். “ஓழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவினா அடிமை செய்ய வேண்டும்” என்பதன் மூலம் “ஓம் நமோ நாராயணாய” என்பதில் உள்ள “ஆய” என்ற நான்காம் வேற்றுமையை உணர்த்தி, அதனால் விளைவதான ப்ரார்த்தனையைக் கூறினார். “நாம்” என்பதன் மூலம் ப்ரணவத்தால் கூறப்படுவதான ஆத்மஸ்வரூபத்தின் அடிமைத்தன்மையை உணர்த்தினார். ஆனால் ப்ரணவம் என்பது, “ஓம்: இதி ப்ரஹ்ம:”, “ஓங்காரோ விஷ்ணு வாசக:” போன்றவற்றில் கூறப்பட்டது போன்று, ஸர்வேச்வரனை அல்லவோ கூறுவதாகும்; ஆனால் இங்கு “ஓம்” என்பது சேதனைக் கூறுவதாகக் கூறியது எப்படி? இதற்கு நம்பிள்ளை அருளிச்செய்த விளக்கம் கூறுகிறார். “ஓம்” என்பதில் உள்ள “ம, அ” ஆகிய இரண்டையும் கொண்டு விளக்குகிறார். அதாவது “மகாரத்திற்குப் பொருளாக உள்ள நான், அகாரத்திற்குப் பொருளாக உள்ள ஸர்வேச்வரனுக்கே உரியவன்” என்றும், “அகாரத்தால் கூறப்படும் அவனுக்கே, மகாரத்தால் கூறப்படும் ஆத்மா உரியவன்” என்றும் கூறுவதை அடியொட்டி இங்கு இவ்விதம் கூறினார். “தெழிகுரல் ... தந்தைக்கு” என்பதன் மூலம் “நாராயண” என்பதை உணர்த்தினார். தனக்கு இயல்பான எஜமானனாக உள்ள விஷயத்திற்குச் செய்யப்படும் கைங்கர்யம் அல்லவோ தகுந்த பலன் ஆகும்? நாராயண என்ற பதத்திற்கு ஸௌலப்யம், வடிவழக, ஸ்வாமித்வம் போன்ற பலவும் பொருள் ஆகும்; இவற்றை முறையே “திருவேங்கடத்து”, “எழில் கொள் சோதி”, “எந்தை” என்பவையால் அருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 50)

45. பேறு ஒன்று மற்றில்லை நின் சரண் அன்றி அப்பேறு அளித்தற்கு
ஆறு ஒன்றும் இல்லை மற்றச் சரணன்றி என்று இப்பொருளைத்
தேறும் அவர்க்கும் எனக்கும் உனைத்தந்த செம்மை சொல்லால்
கூறும் பரம் அன்று இராமானுசா மெய்ம்மை கூறிடிலே.

விளக்கவுரை - உடையவரே! உமது திருவடிகளைத் தவிர்த்து நாங்கள் பெறும்
புருஷார்த்தம் வேறு ஏதும் இல்லை. இத்தகைய உயர்ந்த பேற்றினை உமது
திருவடிகள் தவிர வேறு ஏதும் அளிக்காது. இவற்றைப் பெறும் உபாயம் வேறு
ஏதும் இல்லை. எம்பெருமானாரின் திருவடிகளைக் கண்டு உணர்ந்த நமக்கு -
பரமபதமும் உயர்ந்த இடம் அன்று, பகவத் ப்ராப்தியும் உயர்ந்த உபாயம் அன்று,
பக்தியோகமும் உயர்ந்தது அன்று. இப்படிப்பட்ட உமது திருவடிகளின்
உன்னதமான தன்மையை அறிந்தவர்கள்; இதனை அறியாமல் உள்ள நான் -
ஆகிய இரு பிரிவினருக்கும் உமது செம்மையான திருக்கல்யாண குணங்களை,
எந்தவிதமான வேறுபாடும் பாராமல் அருளினீர்! ஒரு பொருள் கொடுத்தால்,
அதற்குப் பதில் ஒரு துணி கொடுப்பது போல் அல்லாமல், எங்களிடம் இருந்து
எதனையும் எதிர்பாராமல், உம்மையே அல்லவா நீவிர் எங்களுக்குக்
கொடுத்துவிட்டீர்! இப்படிப்பட்ட உமது திருக்கல்யாண குணத்தை
உண்மையாகவே, உள்ளது உள்ளபடி கூற வேண்டுமானால், அது அரிய
செயலாகவே அமையும்.

அவதாரிகை - கீழில்பாட்டில், அஜ்ஞராய்ப் போருகிற மநுஷ்யர் படியைச் சொல்லி விஷண்ணராய், இதிலே அப்படிப்பட்ட அஜ்ஞரிலே அந்யதமராய்ப் போந்த நம்மை நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்து, தம்முடைய திருவடிகளே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமென்று விச்வஸித்திருக்கும்படி பண்ணின உபகாரத்தை யநுஸந்தித்து, அப்படிப்பட்ட ப்ரபாவத்தைக் கொண்டாடுகிறேனென்று சொல்ல வொருப்பட்டால் அதுவே நமக்கு வாசாமகோசரமா யிருந்ததென்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில், அறியாமையில் மூழ்கிக் கிடக்கும் மனிதர்களின் தன்மையைக் கூறி வருந்தினார். இந்தப் பாசுரத்தில் – அத்தகைய அறியாமை நிறைந்தவர்களில், [எம்பெருமானாருடைய ப்ரபாவம் அறிந்த காரணத்தால்] வேறாக நிற்கும் நம்மை எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி ஏற்றுக்கொண்டு, தன்னுடைய திருவடிகளே அடையத்தக்கதாகவும், அடைவிப்பதாகவும் உள்ளதாகும் என்று நம்மை விச்வாசம் கொள்ளும்படியாகச் செய்த உபகாரத்தை எண்ணியபடி இருந்து, அப்படிப்பட்ட ப்ரபாவத்தைக் கொண்டாடப்போகிறேன் என்று முயன்றால், அதுவும் நம்முடைய வாக்குக்கும் மனதிற்கும் எட்டாது – என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பேறொன்று மற்றில்லை நின் சரணன்றி) “ஆனந்தோ ப்ரஹ்ம”, “ரஸோவைஸ:” இத்யாதிகளாலே ஸர்வேச்வரனே யென்றும் ப்ராப்யம் என்று சொல்லுகையாலும், “ஆசார்யதேவோ பவ”, “குருரேவ பரம் ப்ரஹ்ம”, “பாதமூலம் கமிஷ்யாமி யாநஹம் பர்யதாரிஷம்” இத்யாதிகளாலே ஸர்வேச்வரனே ஆச்ரயணீயனென்று நிஷ்கர்ஷிக்கப்படுகையாலும், “பாதிநாந்யத்ர” என்கையாலே - ஆசார்யத்வம் எம்பெருமானாரிடத்திலே தானே வ்யவஸ்த்திதமாயிருக்கையாலும், அவருடைய திருவடிகளே ப்ராப்யமென்று நிஷ்கர்ஷித்தருளினார்.

விளக்கம் - (பேறொன்று மற்றில்லை நின் சரணன்றி) - ஆனந்தோ ப்ரஹ்ம: - ப்ரஹ்மம் ஆனந்தமயமானது - என்றும், ரஸோவைஸ: - ரஸமயமானவன் - என்றும் உள்ள வாக்கியங்களில் ஸர்வேச்வரனே எப்போது அடையத்தக்கவன் என்று கூறுவதாலும், ஆசார்யதேவோ பவ -ஆசார்யன் தேவதையைப் போன்று பூஜிக்கத்தக்கவன் - என்றும், குருரேவ பரம் ப்ரஹ்ம - குருநாதன் ப்ரஹ்மமே

ஆவார் - என்றும், பாதமூலம் கமிஷ்யாமி யாநஹம் பர்யதாரிஷம் - என்றும் உள்ள வாக்கியங்கள் மூலம் [ஆசார்ய ரூபத்தில் உள்ள] ஸர்வேச்வரனே அண்டி நிற்கத்தக்கவன் என்று உறுதிபட உரைப்பதாலும், பாதிநாந்யத்ர - அதனைக் காட்டிலும் வேறு இல்லை - என்பதால், ஆசார்யத்தன்மை என்பது எம்பெருமானாரிடம் தானாகவே உறுதிபட உள்ளதாலும், அவருடைய திருவடிகளே அடையப்படத்தக்கது என்று உறுதியாக உரைத்தார்.

வ்யாக்யானம் - (பேறொன்று மற்றில்லை நின் சரணன்றி) “ந குரோர் பரஸ் த்ராதா” என்கிறபடியே வகுத்த சேஷியான தேவரீருடைய திருவடிகளே புருஷார்த்தமென்றிருக்கிற நமக்கு அத்திருவடிகளை யொழிய வேறொரு ப்ராப்யமில்லை. “ப்ரஹ்மவேத ப்ரஹ்மவை பவதி”, “ஸ ஏநாந் ப்ரஹ்ம கமயதி”, “ரஸாம் ஹ்யேவாயம் லப்த்த்வா ஆநந்தீ பவதி”, இத்யாதிகளாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ப்ரதம பர்வத்துக்கும், “குருரேவ பரம் ப்ரஹ்ம”, “உபாய உபேய பாவேந தமேவ சரணம் வ்ரஜேத்” இத்யாதிகளாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட சரமபர்வத்துக்கு முண்டான வாசியறியாதவர்களுக்கிறே ப்ரதம பர்வம் ப்ராப்யமாகிறது; “அத்ர பரத்ர சாபி நித்யம் யதீய சரணௌ சரணம் மதீயம்” என்றிறே ஆளவந்தார் சந்தையும், ஸர்வத்ர அவதாரணத்தாலே இந்த அதிகாரிக்கு ஆசார்யன் திருவடிகளே ப்ராப்யமென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - (பேறொன்று மற்றில்லை நின் சரணன்றி) - ந குரோர் பரஸ் த்ராதா - குருநாதன் அல்லாமல் நம்மைக் காக்கக் கூடிய உயர்ந்தவர்கள் யாரும் இல்லை - என்பதற்கு ஏற்ப இயல்பான எஜமானனாக உள்ள உம்முடிடைய திருவடிகள் மட்டுமே உயர்ந்த புருஷார்த்தம் என்றுள்ள நமக்கு அந்தத் திருவடிகள் அல்லாமல் அடையத்தகுந்தது வேறு ஏதும் இல்லை. முண்டக உபநிஷத் - ப்ரஹ்மவேத ப்ரஹ்மவை பவதி - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் ப்ரஹ்மமாகவே ஆகிறான் - என்றும், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-15-6) - வித்யுதம் தத்புருஷோ அமாநவ: ஸ ஏநாந் ப்ரஹ்ம கமயதி - வித்யுத் புருஷன் எனப்படும் அமாநவன் என்பவன் இவர்களை ப்ரஹ்மத்திடம் இட்டுச் செல்கிறான் - என்றும், தைத்திரீயம் ஆனந்தவல்லீ (7-1) - ரஸாம் ஹ்யேவாயம் லப்த்த்வா ஆநந்தீ பவதி - ரஸமயமான ப்ரஹ்மத்தை அடைந்த ஜீவனும் ஆனந்தமயமாகிறான் - என்றும் விவரிக்கப்பட்ட முதல் நிலையான ஸர்வேச்வரனிடம் உள்ள பக்திக்கும், குருரேவ பரம் ப்ரஹ்ம -

குருநாதன் ப்ரப்ரஹ்மமே ஆவார் - என்றும், உபாய உபேய பாவேந தமேவ சரணம் வ்ரஜேத் - உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் குருநாதனுடைய திருவடிகளையே சரணம் அடையவேண்டும் - என்றும் விவரிக்கப்பட்ட இறுதிநிலையான ஆசார்யனிடம் உள்ள பக்திக்கும் வேறுபாடு அறியாதவர்களுக்கு மட்டுமே முதல் நிலை என்பது அடையத்தகுந்தாக உள்ளது. ஸ்தோத்ரரத்னம் - அத்ர பரத்ர சாபி நித்யம் யதீய சரணௌ சரணம் மதீயம் - (நாதமுனிகள் குறித்து உரைப்பது) யாருடைய திருவடிகள் இங்கும் அங்கும் என்று மற்ற உபாயம் எதுவும் வேண்டாதபடி எனக்குச் சரணமாகும் - என்று கூறுவதன் மூலம் ஆளவந்தாரின் வாக்கியமும், தேறிய பொருளின் காரணமாக இந்த அதிகாரிக்கு ஆசார்யன் திருவடிகளே அடையத்தகுந்தது என்று கூறுவதாயிற்று.

வ்யாக்யானம் - (அப்பேறளித்தற்காறொன்றுமில்லை மற்றச் சரணன்றி) “உபாயோபாய பாவேந தமேவ சரணம் வ்ரஜேத்” என்றும், “ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே” என்றும் நிஷ்கர்ஷித்தபடியே அந்தத் திருவடிகளையொழிய வேறொரு உபாயமில்லை. “ந குரோர் பரஸ் த்ராதா”, “குரோரந்யம் ந பாவயேத்” என்கிறபடியே வேறொரு ப்ராபகாந்தர மில்லை. எம்பெருமானார் திருவடிகளைக் கண்டு கொண்ட நமக்கு, “எம்மா வீடு” என்கிறபடியே எத்தனை விலக்ஷணமானாலும் பரமபதமும் ப்ராப்யமன்று, “பஜந ஸுகமேகஸ்ய விபுலம்” என்கிற பக்தியோகமும் உபாயமன்று, “வேதமொரு நான்கின் உட்பொதிந்த மெய்ப்பொருளும் கோதில் மனு முதல் நூல் கூறுவதும் தீதில் சரணாகதி தந்த தன் இறைவன் தாளே அரணாகும் என்னும் அது” என்னுமிவ் வர்த்தத்தை அருளாளப்பெருமா எம்பெருமானாரும் அருளிச்செய்தாரிறே. “காலத்ரயேபி” இத்யாதியாலே இது தன்னை ஜீயருமநுஸந்தித் தருளினாரிறே.

விளக்கம் - (அப்பேறளித்தற்காறொன்றுமில்லை மற்றச் சரணன்றி) உபாய உபேய பாவேந தமேவ சரணம் வ்ரஜேத் - உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் குருநாதனுடைய திருவடிகளையே சரணம் அடையவேண்டும் - என்றும், ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே - என்றும் உறுதிபட உரைத்தபடி, அடையத்தகுந்த இலக்காக உள்ள எம்பெருமானின் திருவடிகளை அடையும்படிச் செய்விப்பது என்பது எம்பெருமானாருடைய திருவடிகள் அல்லாமல் வேறு

உபாயம் இல்லை. எம்பெருமானாருடைய திருவடிகளைக் குறித்து அறிந்து, அவற்றைப் பற்றிய நமக்கு, திருவாய்மொழி (2-9) – எம்மாவீடு - என்பதற்கு ஏற்ப எத்தனை மேன்மையானது என்றாலும், அத்தகைய பரமபதம் கூட அடையத்தக்கது அல்ல, பஜந ஸுகமேகஸ்ய விபுலம் - என்று கூறப்படும் பக்தியோகமும் உபாயம் அல்ல, ஸித்திர்ப் பவதி வா நேதி ஸம்சயோச்யுத ஸேவிநாம் - எம்பெருமானைப் பற்றினவர்களுக்குப் பேற்றில் ஐயம் உண்டு - என்பதற்கு ஏற்ப சந்தேகிக்கும்படியான பகவத் சரணாகதியும் உபாயம் அல்ல. இந்தக் கருத்தை அருளாளப்பெருமானார் எம்பெருமானார் - ஞானஸாரம் (31) - வேதமொரு நான்கின் உட்பொதிந்த மெய்ப்பொருளும் கோதில் மனு முதல் நூல் கூறுவதும் தீதில் சரணாகதி தந்த தன் இறைவன் தாளே அரணாகும் என்னும் அது - சரணாகதி என்பதைக் காட்டித் தந்த தன்னுடைய தெய்வமாகிய ஆசார்யனுடைய திருவடிகளே தஞ்சமாகும் என்று கூறப்படும் சரணாகதி தத்துவமே நான்கு வேதங்களில் மறைவாக கூறப்பட்ட பொருளாகவும், மனு நீதி முதலான சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்ட பொருளாகவும் உள்ளன - என்று அருளிச்செய்தார். இதனையே, யதிராஜ விம்சதியில் (18) - காலத்ரயேபி கரணத்ரய நிர்மிதாதி பாபக்ரியஸ்ய சரணம் பகவத் சஷமைவ - ஒருவன் தனது மனம், வாக்கு, செயல் ஆகிய மூன்றின் மூலம் எண்ணற்ற பாவங்களைத் தொடர்ந்து செய்தபடி இருக்கலாம். அப்படிப்பட்டவனுக்கு மூன்று காலத்திலும் ஸ்ரீரங்கநாதனால் மட்டுமே அடைக்கலம் அளிக்க இயலும். ஆனால் அவனும் அதனை நேரடியாகச் செய்வதில்லை - என்று ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகளும் அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (என்றிப் பொருளைத் தேறுமவர்க்கும்) எம்பெருமானார் திருவடிகளே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமென்கிற இவ்வர்த்தத்தை, “ந ஸம்சயம் து தத் பக்த பரிசர்ய ரதாத்மானம்” என்கிறபடியே ஸம்சய விபர்யய நிரஸந பூர்வகமாகக் கொண்டு தத்வ யாதாத்மய ஜ்ஞாநத்தாலே விச்வஸித்திருக்கு மவருக்கும். “வாசாயதீந்த்ர” இத்யாதியாலே சொல்லப்பட்ட அப்ரதிம ப்ரபாவரான ஆழ்வான், பிள்ளான் தொடக்கமானவர்களுக்கு மென்றபடி. தேறுதல் - விச்வஸித்தல். (எனக்கும்) “வ்ருத்யா பசு:” இத்யாதிப்படியே அதிபாபிஷ்டனாய் அதிலே விச்வாஸலேசமில்லாத அடியேனுக்கும்.

விளக்கம் - (என்று இப்பொருளைத் தேறுமவர்க்கும்) எம்பெருமானாருடைய திருவடிகளே அடையத்தக்க இலக்காகவும், அதனை அடையும்படிச் செய்யவல்ல உபாயமாகவும் உள்ளன என்பதான இந்த ஆழ்பெருளை, ந ஸம்சயம் து தத் பக்த பரிசர்ய ரதாத்மானம் - எம்பெருமானுடைய அடியார்களின் அடியார்கள் எம்பெருமானை அடைவதில் ஐயம் இல்லை - என்பது போன்று எந்தவிதமான ஐயமும் இன்றி மிகவும் தெளிவாக உள்ள உண்மையான ஞானத்தின் மூலம் உறுதியாக நம்பியுள்ளவர்களுக்கும். இவர்கள் யார் என்றால், யதிராஜ விம்சதி (3) - வாசா யதீந்த்ர மநஸா வபுஷா ச யுஷ்மத் பாதாரவிந்த யுகளம் பஜதாம் குருணாம் கூராதிநாத குருகேச முக ஆத்ய பும்ஸாம் பாதாநு சிந்தந பர: ஸததம் பவேயம் - யதிகளின் அரசரே! என்னுடைய மனம் எப்போதும் உம்மால் நியமிக்கப்பட்ட குருபரம்பரையில் தொடர்கின்ற ஆசார்யர்களின் தாமரை போன்ற திருவடிகளையே எண்ணியபடி இருத்தல் வேண்டும். கூரத்தாழ்வான், திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் போன்றவர்கள் தங்கள் வாக்கு, மனம், செயல் ஆகிய மூன்றாலும் உனது திருவடிகளிலேயே நிலைத்து நின்றனர். இவர்களது திருவடிகள் எனது எண்ணத்தில் எப்போதும் நிலைக்கவேண்டும் - என்று கூறப்பட்டவராகிய, இவர்களைப் போன்று வேறு யாரும் இல்லை என்பது போன்ற ப்ரபாவங்கள் கொண்டவராகிய கூரத்தாழ்வான், திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் போன்றவர்களுக்கும் - என்று கருத்து. தேறுதல் என்றால் விச்வாஸத்துடன் இருத்தல். (எனக்கும்) - யதிராஜ விம்சதி (7) - வ்ருத்யா பசு: - எனது செயல்கள் அனைத்தும் விலங்குகளின் செயலாகவே உள்ளது - என்பதற்கு ஏற்ப மிகுந்த பாபங்கள் நிறைந்தவனும், எம்பெருமானார் திருவடிகள் மீது விச்வாஸம் முழுமையாக இல்லாதவனாகிய எனக்கும் [அதாவது அவர்களைப் போன்ற உயர்ந்தவர்களுக்கும், என்னைப் போன்ற தாழ்ந்தவர்களுக்கும்].

வ்யாக்யானம் - (இராமாநுசா) எம்பெருமானாரே. (உனைத் தந்த செம்மை) உன்னைத் தந்த செம்மை. ஜ்ஞாநாதிகரானவர்களுக்கும் அஜ்ஞானான எனக்குமுண்டான வாசி பாராதே, ஒரு வஸ்துவைக் கொடுக்குமிடத்தில் ததீயமாயிருப்பதொரு வஸ்த்வந்தரத்தைக் கொடுக்கையன்றிக்கே, தேவரீர் தம்மையே கொடுத்தருளினீர். “ப்ரஹ்மணே த்வா மஹச ஓமித்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத” என்றும், “ஸ்வாத்மாநம் ச நிவேதயேத்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே நான் ஸ்வரூப ஸமர்ப்பணம் பண்ண வேண்டியிருக்க, தேவரீர் தம்மை அடியோங்களுக்காக்கினவிது அதரோத்தரமாய்த்து. “லோகநாத: புரா பூத்வா

ஸுக்ரீவம் நாதம் இச்சதி” என்னுமாப்போலே யாய்த்து. “ஏஷ ஸர்வஸ்வ பூதோமே பரிஷ்வங்கோ ஹநாமத:” என்று பெருமாள், திருவடிக்கு ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணினாப்போலே நமக்கு இவரும் அப்படியே ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணுகிறார் காணும். (உனைத் தந்த செம்மை) இப்படி ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணுகைக்குடலான ஆர்ஜவ குணத்தை. (மெய்ம்மை கூறிடிலே) ஸத்யமாகச் செல்லப்புக்கால். உள்ளபடி பேசப்புக்கால். (சொல்லால் கூறும் பரமன்று) ஒரு வாசக சப்தத்தையிட்டு உள்ளபடி சொல்லவரிதாயிருக்கும். வாசா வ்யவஹரிக்க சக்யமாகிறதில்லை, அநுபவித்துக் குமிழ்நீருண்டு போமித்தனை என்றதாய்த்து.

விளக்கம் – (இராமாநுசா) – எம்பெருமானாரே. (உனைத் தந்த செம்மை) - உன்னை நீ எங்களுக்கு அளித்த எளிமை. அதாவது ஞானம் நிறைந்தவர்கள், அறியாமையில் மூழ்கிக் கிடக்கும் என் போன்றவர்கள் என்று எந்தவிதமான வேறுபாடும் ஆராயாமல். ஒரு பொருளை அளிக்கவேண்டும் என்று விரும்பி, உமக்கு அடிபணிந்து நிற்கும் ஏதோ ஒன்றை அளிக்காமல், உம்மையே அளித்தீர். தைத்திரீயம் நாராயணவல்லீ - ப்ரஹ்மணே த்வா மஹச ஓமித்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத் - ப்ரஹ்மம் ஆகிய உன்னை அடையும் பொருட்டு ஓம் என்ற மந்திரத்தை அநுஸந்தித்து - என்றும், ஸ்வாத்மாநம் ச நிவேதயேத் - ஆத்மாவை நிவேதனம் செய்து - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, நாங்கள் எங்களுடைய ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை உமக்குச் சமர்ப்பணம் செய்யவேண்டியதாக உள்ளபோது, நீவிர் உம்மை எங்களுக்கு ஆக்கி வைத்தீர்; இது மிகவும் உத்தமமான ஒன்றானது. இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (4-18) – லோகநாத: புரா பூத்வா ஸுக்ரீவம் நாதம் இச்சதி – லோகநாதனாகிய இராமன் சுக்ரீவனை நாதனாக விரும்புகிறான் – என்பதற்கு ஏற்ப இந்தச் செயலானது, இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் – ஏஷ ஸர்வஸ்வ பூதோமே பரிஷ்வங்கோ ஹநாமத: - ஹநுமானான திருவடிக்கு என்னால் கொடுக்கப்பட்ட இந்த ஆலிங்கனமானது - என்பதற்கு ஏற்ப இராமன் அனுமனுக்கு அனைத்து ஐச்வர்யத்தையும் அளித்தது போன்று, நமக்கு நீவிர் அளிப்பதற்குத் தேவையாக உள்ள உமது ஆர்ஜவ குணத்தை, (மெய்ம்மை கூறிடிலே) - உள்ளது உள்ளபடி உரைக்கவேண்டும் என்றால். (சொல்லால் கூறும் பரமன்று) – அதனைச் சொற்கள் கொண்டு கூற இயலாதபடியே இருக்கும். அந்தக் குணத்தைச் சொற்கள்

கொண்டு அடக்கக்கூடிய திறன் அந்தச் சொற்களுக்கு இல்லை; அதனை அனுபவித்து மட்டுமே உணர இயலும் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்